

TYDZIEŃ MISYJNY SZPITALNIKÓW
18-24 października 2010

TEMAT KOŚCIOŁA POWSZECHNEGO:

Chcemy ujrzeć Jezusa

TEMAT ZAKONU:

Szpitalnictwo: wiara i powinność

WPROWADZENIE:

"Chcemy ujrzeć Jezusa" (J 12,21)

"Szpitalnictwo: wiara i powinność"

Również w tym roku pragniemy zachęcić braci, siostry i współpracowników do wzięcia udziału w Tygodniu Misyjnym poświęconym modlitwie i popularyzacji misyjnego wymiaru Szpitalnictwa.

Jednocześnie łączymy się z Kościołem Powszechnym modlącym się pod hasłem „Chcemy ujrzeć Jezusa”, które zachęca nas do głębszego zrozumienia tego pragnienia bliższego poznania Boga, by wzrastać i kroczyć wraz z Nim na naszej drodze życia.

"Chcemy ujrzeć Jezusa" – z taką prośbą pewnego dnia niektórzy Grecy zwrócili się do apostołów, gdyż chcieli dowiedzieć się kim był Jezus, skąd pochodził, gdzie mieszkał.

To wewnętrzne pragnienie ujżenia Jezusa Chrystusa jest wciąż żywe w naszym Kościele i w naszej Rodzinie Szpitalniczej, dlatego nie możemy go lekceważyć, lecz musimy na nowo rozniecać je i ożywiać w naszych sercach.

Wezwani do osobistego spotkania z Bogiem, bądźmy pełni nadziei i pamiętajmy o dwóch aspektach: po pierwsze, Bóg czeka na spotkanie z nami, ma nadzieję, że my również czekamy na spotkanie z Nim, że każdego dnia poświęcimy mu nasz osobisty czas, tych kilka chwil, aby być z Nim sam na sam, tak jak dwaj bliscy przyjaciele; po drugie, to bliskie spotkanie z Bogiem musi prowadzić nas do spotkania z naszymi cierpiącymi braćmi i siostrami, pamiętając, że **"wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili"** (Mt 25,40) i pamiętając także o zaangażowaniu zakonnym, gdyż: **po-czuwamy się do odpowiedzialności za powierzony nam dar szpitalnictwa. On zobowiązuje nas do życia w wierności dla naszego charyzmatu, strzeżenia go, pogłębiania i sta-łego rozwijania w Kościele.** (Por. Konst. OH, 6; HSC 9)

Obchody Tygodnia Misyjnego Szpitalników, poświęconego modlitwie, są dla nas doskonałą okazją do umocnienia naszego zobowiązania, jako chrześcijanie oraz jako bracia i siostry szpitalne, którzy pełnią swoją posługę na rzecz potrzebujących ludzi. Jesteśmy powołani do nieustannej modlitwy, ale to nie wystarczy, musimy podejmować zobowiązania, które wpłyną na inne sfery naszego życia. Nadszedł czas, aby każdy z nas zadał sobie pytanie: jaki trud jestem gotowy/gotowa podjąć, aby aktywnie wspierać naszych braci w najuboższych krajach świata? Jakie działania mogę/ możemy podjąć, aby zachęcać coraz to więcej osób do angażowania się w działalność misyjną?

Życie szpitalnictwem w XXI wieku będzie możliwe tylko wtedy, kiedy nasze konkretne działanie i zaangażowanie przyczyni się do przemiany dzisiejszego świata w bardziej ludzki, przyjazny, zgodny i solidarny, jednym słowem, bardziej SZPITALNICZY, tak jak to czynili, od samego początku swojej miłosiernej posługi, św. Jan Boży, św. Benedykt Menni oraz ich naśladowcy i co nadal czynią bracia, siostry i współpracownicy, którzy pragną ujrzeć Jezusa. Oni, dzięki ich głębokiemu zaangażowaniu, realizują Szpitalnictwo hojne i kreatywne.

Ufam, że dzięki wysiłkom nas wszystkich oraz naszemu zaangażowaniu misyjno-szpitalniczemu będziemy mogli realizować nowe cele.

Zjednoczeni w modlitwie, w misji i w braterskiej więzi przesyłamy Wam serdeczne pozdrowienia.

PONIEDZIAŁEK, 18 PAŹDZIERNIKA: Święto św. Łukasza.**SZPITALNICTWO: DZIELIĆ SIĘ DAREM**

Tekst instytucjonalny

Jan Boży dzielił otrzymany od Boga dar z ludźmi różnego pokroju. Dzielił go z tymi, którym udzielał się jego sposób przeżywania chrześcijaństwa i miłości do potrzebujących. Byli między nimi ludzie prości, pełniący razem z nim posługę szpitalną. Byli anonimowi dobrodziejcy i ludzie szlachetnie urodzeni, wspierający go swoim majątkiem. Byli też duchowni pełniący duszpasterską posługę wśród pacjentów szpitala oraz liczni wolontariusze, lekarze i inni, którzy razem z nim i braćmi zajmowali się chorymi.

Dar szpitalnictwa przeżywany na wzór Jana Bożego stale się rozszerzał, trafiając czasem do ludzi, którym wartości wiary chrześcijańskiej były obce. Z tego też powodu przekazywany charyzmat przekładał się na bardzo kreatywne przedsięwzięcia, dostosowane do warunków czasu i miejsca. W miarę upływu lat dało się zauważyć, że charyzmat szpitalny Jana Bożego wyszedł poza krąg braci, którzy złożyli śluby w Zakonie. W obecnej chwili coraz pełniejszych kształtów nabiera nowa koncepcja Zakonu, pojmowanego jako "rodzina", a my – przyjmujemy, jako dar Ducha Świętego możliwość dzielenia z innymi naszego charyzmatu, duchowości i misji. Ta prawda przyjmowała się wśród nas bardzo powoli, ale jest dziś dla nas wyzwaniem, by "pełnić naszą misję z głębokim przejęciem, tak, aby nasi współpracownicy czuli się wezwani do postępowania w taki sam sposób, ja my". (Por. Realizacja charyzmatu szpitalnego na wzór św. Jana Bożego nr 32 i 33).

Inny tekst: Por. Misja Szpitalnictwa, Dobra Nowina, Siostry HSC, nr 25 i 27.

Tekst społeczny

O ile społeczeństwo świata pod pewnym względem jawi się jako niejednolite, co wyraża się w umowny sposób przez nazwy: Pierwszy, Drugi, Trzeci, a nawet Czwarty Świat, to zawsze pozostaje bardzo ścisła współzależność tych światów, która, jeśli nie liczy się z wymogami etycznymi, przynosi tragiczne skutki najsłabszym. Co więcej, owa współzależność, poprzez pewien rodzaj dynamiki wewnętrznej i pod działaniem mechanizmów, które trudno nie uznać za przewrotne, wywołuje negatywne skutki nawet w krajach bogatych. Właśnie wewnątrz tych krajów występują, chociaż na mniejszą skalę, najbardziej specyficzne objawy niedorozwoju. Tak więc powinno być oczywiste, że rozwój albo stanie się powszechny we wszystkich częściach świata, albo ulegnie procesowi cofania się również w strefach odznaczających się stałym postępowaniem. Zjawisko to jest szczególnie znamienne dla natury prawdziwego rozwoju: albo uczestniczą w nim wszystkie narody świata, albo nie będzie to prawdziwy rozwój. (Por. Sollicitudo Rei Socialis, nr 17).

Módlmy się z Afryką

Ze wszystkich kontynentów podążajmy modlitewnie do Afryki. Poznając ją, przyjmijmy jej radość życia. Niech ona obdarzy wszystkich otwartością i gościnnością, poczuciem prostoty, rytmu tańca i radości a także poczuciem zaufania w codziennym życiu. Panie, dziękujemy Ci za tę drogę i za Afrykę.

Amen.

WTOREK, 19 PAŹDZIERNIKA: SZPITALNICTWO: DZIAŁANIE KREATYWNE

Tekst instytucjonalny

Jezus uwalnia chorych od wszystkiego, co mogłoby przeszkadzać w ich procesie uzdrowienia. Szpitalnictwo Jezusa odbudowuje człowieka, czyni go wolnym i zdolnym do dialogu. Działalność Jezusa miała ogromny wpływ na struktury społeczno-polityczne i religijne Jego czasów. Jezus, nie tylko krytykował przyczyny marginalizacji, które pozwalały na opuszczanie i pozostawianie chorych bez opieki, ale również proklamował i bronił praw chorych, co doprowadziło do wprowadzenia zmian w ramach prawnych.

Poprzez nasz Charyzmat jesteśmy powołani do proroczej obecności w służbie i w oddaniu się tym, którzy w obecnych czasach doświadczają ubóstwa i marginalizacji. Chorzy pomagają nam odkrywać nowe horyzonty misji i inspirują nas do tego, aby, przyjmując apostołską postawę w opiece zdrowotnej i socjalnej, szukać rozwiązań, które są znakiem Królestwa Bożego. ("Duszpasterstwo w świecie cierpienia psychicznego", Siostry Szpitalne, ss. 38-39. Misja Szpitalnictwa, Dobra Nowina, Siostry HSC, nr 30).

Inny tekst: Por. "Nie zapominajmy o gościnności", PPC. 2004. Francisco Torralba, ss. 169-170.

Tekst nauki społecznej Kościoła

Trzeba się spieszyć, gdyż zbyt wielu ludzi podlega cierpieniu i zwiększa się przepaść dzieląca rozwój jednych od zastoju, a nawet pogarszania się doli drugich. Trzeba ponadto dzieło to odpowiednio i harmonijnie przeprowadzić, aby nie naruszyć tak niezbędnej równowagi. Przeprowadzona naprędce reforma rolnictwa może nie osiągnąć swych celów; zbyt ni pośpiech w uprzemysłowieniu może odbić się niekorzystnie na instytucjach jeszcze koniecznych i spowodować nędzę społeczną, a cywilizację cofnąć wstecz. (Por. Populorum progressio nr 29., Encyklika papieża Pawła VI).

Módlmy się z Ameryką

Ze wszystkich kontynentów podążajmy modlitewnie do Ameryki. Kiedy ją poznamy ona pomoże nam zrozumieć, że życie jest nieustanną walką, a Ewangelia jest do tego odpowiednią bronią. Ona przekaże nam swoją wiarę, swoje wartości i swoją silną wolę na rzecz wyzwolenia każdego człowieka. Panie, dziękujemy Ci za tę drogę i za Amerykę.

Amen.

ŚRODA, 20 PAŹDZIERNIKA: SZPITALNICTWO: ZGODNOŚĆ W MISJI

Tekst instytucjonalny

Humanizować się, by humanizować innych i być świadkami świętości w radykalizmie błogostawieństw za przykładem św. Jana Bożego, ubogiego wśród ubogich, sługi i proroka.

Winniśmy ukazywać naszą kulturę gościnności, jako alternatywę do kultury wrogości, która nie tylko panuje w stosunkach między narodami, krajami i grupami etnicznymi, ale również w stosunkach międzyosobowych. Winniśmy wykazać nową zdolność do przyjmowania, tworzenia otwartych wspólnot wiary, ażeby były otwarte dla wszystkich ludzi z którymi mamy do czynienia: chorymi, rodzinami, współpracownikami, przyjaciółmi. Każdy ośrodek powinien być małym Kościołem domowym, zdolnym do tworzenia komunii chrześcijańskiej, w której radość jednego jest radością drugiego, a cierpienie jednego jest cierpieniem drugiego człowieka. Dzisiaj bardziej niż kiedykolwiek, w relacjach międzyludzkich brat św. Jana Bożego winien być świadkiem Boga "miłośnika życia", który miesza się ze swoim ludem i swoją obecnością czyni ziemię gościnną, a człowieka prawdziwie człowiekiem. (Por. Karta Tożsamości OH, 4.5.2).

Inny tekst: Por. Charyzmat i duchowość, Siostry Szpitalne, ss. 95 i 96.

Tekst nauki społecznej Kościoła

Autentyczne miłosierdzie jest jakby głębszym źródłem sprawiedliwości. Jeśli ta ostatnia sama z siebie zdolna jest tylko "rozsądzać" pomiędzy ludźmi, rozdzielając wśród nich przedmiotowe dobra słuszną miarą, to natomiast miłość, i tylko miłość (także owa łaskawa miłość, którą nazywamy „miłosierdziem”) zdolna jest przywracać człowieka samemu człowiekowi. Autentycznie chrześcijańskie miłosierdzie jest zarazem jakby doskonalszym wcieleniem „zrównania” pomiędzy ludźmi, a więc także i doskonalszym wcieleniem sprawiedliwości, o ile ta w swoich granicach dąży również do takiego zrównania. Jednakże zrównanie przez sprawiedliwość zatrzymuje się w kręgu dóbr przedmiotowych związanych z człowiekiem, podczas gdy miłość i miłosierdzie sprawiają, iż ludzie spotykają się ze sobą w samym tym dobru, jakim jest człowiek z właściwą mu godnością. (Por. Dives in misericordia, n.14).

Módlmy się z Azją

Ze wszystkich kontynentów podążajmy modlitewnie do Azji. Poznając ją i zagłębiając się w jej tajemnice pomoże nam odkryć największą głębię, gdzie można spotkać Boga i odnaleźć siebie. Ona, nauczy nas doceniać ciszę, opanowanie, cierpliwość i spokój. Panie, dziękujemy Ci za tę drogę i za Azję.

Amen.

CZWARTEK, 21 PAŹDZIERNIKA: SZPITALNICTWO: WIERNOŚĆ POWOŁANIU

Tekst instytucjonalny

Wierności powołaniu, które otrzymaliśmy, jest możliwa dzięki niezmiernej wierności Boga. On, wybierając nas, aby odtworzyć obraz swojego Syna, ubogacił nas darami Ducha Świętego, jako rękojmnią trwałej swojej miłości i swego wezwania.

Ta postawa Boga domaga się od nas stałej odpowiedzi w wierności:

- Bogu samemu przez zjednoczenie z nim i wypełnianie Jego woli
- sobie samym, przez rozwijanie, pielęgnowanie darów, jakie otrzymaliśmy;
- naszym współbraciom, poprzez pomaganie im w ich osobistym rozwoju;
- Kościołowi, przez wypełnianie naszego posłannictwa, zgodnie z danym nam charyzmatem;
- chorym i potrzebującym, przez spełnianie wobec nich posługi, aby dać wyraz miłości Boga do nich.

Jesteśmy świadomi, że żyjemy otrzymanym darem, uzależnieni od naszej ludzkiej słabości i od środowiska, które zmusza nas nieustannie do przyjmowania wartości niezgodnych z Ewangelią.

To zmusza nas do życia w postawie ciągłej pokory i nawrócenia, do oddania się osobistej ascezie, jako środkowi do osiągnięcia pełnej wierności. (Por. Konst. OH nr 101 i 102).

Inny tekst: Por. Konst. HSC 2; 5 i 12

Tekst nauki społecznej Kościoła

Wszechstronny rozwój jednostek winien łączyć się z rozwojem ludzkości dokonywanym wzajemnym wysiłkiem. Powiedzieliśmy w Bombaju: "Trzeba, aby człowiek spotkał się z człowiekiem, aby narody spotkały się ze sobą jak bracia i siostry, jak dzieci Boga. W tej wzajemnej życzliwości i przyjaźni, w tym świętym zespoleniu duchowym, winniśmy również przystąpić do dzieła, jakim jest przygotowanie wspólnej pomyślności rodzaju ludzkiego na przyszłość". Doradzaliśmy również, żeby poszukiwano pewnych i skutecznych środków pomocy, dzięki którym utworzonoby odpowiednio urządzone instytucje i połączono inicjatywy zmierzające do dzielenia się zasobami, będącymi do dyspozycji, i z innymi; w ten sposób umocniłaby się wśród narodów prawdziwa solidarność. (Populorum Progressio, nr 43. Encyklika papieża Pawła VI).

Módlmy się z Oceanią

Ze wszystkich kontynentów podążajmy modlitewnie do Oceanii. Postarajmy się prawdziwie zrozumieć jej ogromne pragnienie bliższego spotkania z Bogiem. Jest to kontynent wielu kolorów, języków i kultur, winniśmy zrozumieć jego troskę o jedność i pojednanie. Panie, dziękujemy Ci za tę drogę i za Oceanię.

Amen.

PIĄTEK, 22 PAŹDZIERNIKA: SZPITALNICTWO: ODCZYTAĆ ZNAKI CZASU

Tekst instytucjonalny

Prawdziwa wierność charyzmatowi wymaga od nas zachowania tożsamości naszego Zgromadzenia, jak również otwartości na nowe formy posługi szpitalniczej, w zależności od różnych okoliczności miejsca i czasu. Właściwe odczytanie znaków czasu, ludzkich potrzeb i miłosierdzia, które Ojciec wlał w nasze serca, pomoże nam dostrzec miejsca, które wymagają rozszerzenia działalności naszego Instytutu. (Por. Konst. HSC nr. 66 i kolejne).

Inny tekst: Por. Realizacja charyzmatu szpitalnictwa na wzór św. Jana Bożego, nr 34

Tekst społeczny

Rozwój nie ogranicza się jedynie do postępu gospodarczego. Aby był prawdziwy, powinien on być zupełny, to znaczy winien przyczyniać się do rozwoju każdego człowieka i całego człowieka. Dlatego jeden z wybitnych znawców tego przedmiotu z całą słuszością tak pisał: „Nie godzimy się na oddzielenie spraw ekonomicznych od tego, co ludzkie, ani też na rozważanie ich odrębnie od cywilizacji, do której należą. Naszym zdaniem wielce trzeba cenić człowieka, każdego człowieka, wszelką ludzką społeczność i całą ludzkość”.

Wy wszyscy, którzy usłyszawszy bolesną skargę ubogich narodów, usiłujecie zaspokoić ich potrzeby, jesteście w Naszym przekonaniu dobroczyńcami i jakby apostołami zdrowego i prawdziwego rozwoju, który nie tylko nie polega wcale na bogactwach służących pożytkowi jednostek, albo dla samych siebie pożądanym, ale raczej na kierowaniu wartości gospodarczych ku dobru natury ludzkiej i zapewnianiu wszystkim chleba powszedniego, powodując rozkwit braterskiej miłości i ukazując wyraźnie pomoc Opatrzności Bożej.

(Por. Populorum progressio, n. 14 i 86. Encyklika papieża Pawła VI).

Módlmy się z Europą

Ze wszystkich kontynentów podążajmy modlitewnie do Europy. Jest to kontynent w ciągłym ruchu, ubogacony swoją różnorodnością polityczną, kulturalną, ekonomiczną i religijną. Modląc się i poznając bliżej Europę starajmy się dostrzec jej ogromne pragnienie otwartości na wymiar uniwersalny. Panie, dziękujemy Ci za tę podróż i za Europę.

Amen.

SOBOTA, 23 PAŹDZIERNIKA: MARYJA, SZPITALNICTWO: ODPOWIEDŹ AKTYWNA I HOJNA

Tekst instytucjonalny

Maryja jest pierwszą szpitalniczką. Z radością przyjmuje Jezusa do swego łona i towarzyszy mu, aż po krzyż. Ona prowadzi nas do źródła żywej wody, która wypływa z Serca Jezusa Chrystusa i nieustannie obdarza nas matczyną miłością, którą możemy zanieść naszym cierpiącym braciom i siostram. Matka Jezusa uczy nas odkrywać potrzeby innych, nawet jeżeli pozostają one niewyrażone, i skutecznie na nie odpowiadać. Dzięki jej sile i wytrwałości u stóp krzyża uczymy się towarzyszyć choremu w ostatnich chwilach jego życia.

Ona jest wzorem pokory, uważnego słuchania Słowa, gotowości do wypełniania woli Ojca, wdzięczności za miłosierdzie i dobroć, za miłość, która wyzwala i głosi Królestwo Boże ubogim i potrzebującym. (Por. *Konst.68, HSC, Charyzmat i duchowość, Siostry Szpitalne, str. 140*)

Inny tekst: Por. „Nie zapominajcie o gościnności”, PPC. 2004. Francesc Torralba, ss. 117-121.

Tekst społeczny

Jego miłość na rzecz ubogich w sposób zadziwiający jest wpisana w Maryjne Magnificat. Bóg Przymierza, którego w uniesieniu serca wyznaje Dziewica z Nazaretu, jest równocześnie Tym, który „strąca władców z tronu, a wywyższa pokornych (...), głodnych nasycy dobrami, a bogatych z niczym odprawia (...), rozprasza pyszniących się (...), a swe miłosierdzie zachowuje dla tych, co się Go boją”. Maryja jest głęboko przeniknięta duchem „ubogich Jahwe”, którzy w modlitwie Psalmów oczekiwali swego zbawienia od Boga, pokładając w Nim całą ufność.

(Por. *Redemptoris Mater, n. 37*)

Módlmy się z młodzieżą

Panie Boże, Ojczy nasz, Ojczy młodzieży, pragniemy powierzyć w Twoje ręce młodzież z całego świata. Niech odkryją, że nie to jest najważniejsze, by być potężnym, więcej posiadać i więcej móc, ale by więcej służyć innym. Wskaż im prawdę, która wyzwala i zrywa kajdany niesprawiedliwości, która przygotowuje ludzi na przyjęcie Królestwa Bożego.

Pomóż im odkryć i uwierzyć, że ta sprawiedliwość na świecie może się odrodzić tylko z Twojego Syna, Jezusa Chrystusa i że to od nich zależy. Daj im wielkie i otwarte serca, by mogli zaangażować się w szersze poszukiwanie swojego powołania i odpowiedzieć na to wezwanie w sposób hojny i całkowicie.

Amen.

Tekst instytucjonalny

Jan Boży był wyrozumiały i traktował wszystkich - grzeszników, ciemężycieli i uciskanych tak, jak jego potraktował Bóg: pomagał im, przebywał z nimi, leczył rany fizyczne i duchowe. Często leczył najpierw rany moralne i duchowe, jako warunek osiągnięcia harmonii i wyleczenia ciała.

W świecie tak podzielonym i rozdartym przez tyle ideologii, fundamentalizmów, dyskryminacji etnicznych rodzących nienawiść, urazy i chęci zemsty, zdolność przebaczenia, pojednywania i budowania mostów braterstwa u św. Jana Bożego zasługuje na poznanie i praktykowanie w życiu Rodziny Szpitalniczej. Pośród wszystkich, pośród swoich podopiecznych i współpracowników był on wspaniałym uzdrowicielem ran, zażęgnywał napięcia i konflikty.

Te doświadczenia egzystencjalnych ran czyniły go szpitalnikiem od leczenia i pojednywania między sobą nieprzyjaciół i tych, którzy potem mieli zostać jego współpracownikami, jak to było z Antonem Martinem i wielu innymi. (Por. Karta Tożsamości OH, 3.1.6).

Inny tekst: Por. Karta Szpitalnictwa, Siostry Szpitalne SCJ, nr 14.

Tekst nauki społecznej Kościoła

Pierwszą formą wypełniania tego zadania jest zaangażowanie i wysiłek na rzecz swojej wewnętrznej odnowy, ponieważ bieg ludzkiej historii nie zależy od jakiegoś bezosobowego determinizmu, lecz od ukształtowania podmiotów, od których wolnego działania zależy porządek społeczny. Instytucje społeczne nie są w stanie same z siebie, niejako automatycznie, zagwarantować dobra wszystkim: „odrodzenie ducha chrześcijańskiego” powinno poprzedzać zaangażowanie na rzecz naprawy społeczeństwa „w myśl Kościoła, w duchu społecznej sprawiedliwości”.

Z nawrócenia serca wypływa troska o człowieka, którego miłuje się jak brata. Taka troska pomaga zrozumieć, że zaangażowanie w uzdrawianie instytucji, struktur i warunków życia, sprzecznych z godnością człowieka, jest obowiązkiem. Wierni świeccy powinni zatem jednocześnie dokładać wszelkich starań o nawrócenie serc i naprawę struktur, licząc się z sytuacją historyczną i stosując dozwolone środki, w celu uzyskania instytucji, w których godność wszystkich ludzi byłaby rzeczywiście szanowana i promowana. (Nauka społeczna Kościoła, nr 552).

Módlmy się z chorymi i osobami starszymi

Jeżu, Ty jesteś mocą Ojca. Ty znasz nasze cierpienia, dlatego jesteś z nami, towarzysząc nam w naszej drodze życia. Ty nie zapominasz o nikim, tym bardziej o chorych, starszych, zmęczonych i przygnębionych. Dzisiaj, do Ciebie kierujemy nasze błagania: Panie, którego widzimy w ciemnościach naszych nocy i któremu śpiewamy w chwilach naszych radości, ulżyj nam w bólu, który kropla po kropli, przelewa się do codzienności naszych dni; pocieszaj nas i wspieraj, szczególnie w tych najtrudniejszych momentach naszego życia.

Amen.

MODLITWA:

Panie,

Twój głos rozbrzmiewa w naszych uszach:

"Żniwo jest wielkie, ale robotników mało".

"Idźcie i czyńcie uczniami...

Chrzcząc i nauczając"

"Ja jestem z wami, aż do skończenia świata".

Ufamy Twojemu słowu,

otwieramy serca na Twoje misyjne przesłanie

i prosimy Cię z całą mocą otrzymanej wiary:

spraw, aby ten dzień misyjny

stał się "nową Pięćdziesiątnicą miłości".

Niech nasze wspólnoty

staną się misyjne i nie ulegają pokusie

zamykania się w sobie.

Niech Kościoły powstające na ziemiach misyjnych

współpracują z innymi, bardziej potrzebującymi

i dzielą się z nimi swoim ubóstwem.

Niech młodzi, chorzy i osoby konsekrowane

uczestniczą w wysiłku misyjnym.

Niech ci, którzy otrzymali powołanie misyjne

odpowiedzą na nie wielkodusznie.

Niech my wszyscy ochrzczeni

mamy udział w działaniach misyjnych Kościoła,

jako ci, którzy otrzymali Twoje misyjne postannictwo.

O to Cię prosimy razem z Maryją, Królową Misji.

Amen

**ZAKON SZPITALNY
ŚW. JANA BOŻEGO**

**SIOSTRY SZPITALNE
OD NAJŚWIĘTSZEGO SERCA
JEZUSA**

**UFFICIO MISSIONI E COOPERAZIONE
INTERNAZIONALE**

Via della Nocetta, 263

00164 ROMA (Italia) Email: cooperazione@ohsjd.org

UFFICIO DI COOPERAZIONE ALLO SVILUPPO

Piazza Salerno, 3

00161 ROMA (Italia) Email: ucos@hscgen.org

